

Handelingen 27, 18 – 28, 10

Sprekers: Paulus, Vriend 1, Vriend 2, Verteller

Verteller

Paulus is op zeereis naar Italië. Op het schip bevinden zich naast de vrienden van Paulus ook Romeinse soldaten en hun officier, de Centurio.

Ze varen op de Middellandse zee, in de buurt van Malta. Er is al dagenlang geen zon te zien, en ook geen sterren. De storm blijft in alle hevigheid woeden. Dan dreigt er schipbreuk.

Vriend 1

Het geweld van de storm is zo groot, laten we een deel van de lading overboord gooien. En als de storm aanhoudt werpen we ook de scheepsuitrusting in zee. Ik ben de hoop verloren dat we ooit nog gered worden. En daarbij heeft niemand van ons de laatste tijd nog iets gegeten.

Paulus

Had maar naar mij geluisterd, dan waren we op Kreta gebleven. Dan waren ons deze moeilijkheden bespaard gebleven en was er niets verloren gegaan.

Ik roep jullie op om moed te houden, want niemand van jullie zal omkomen, alleen het schip zal verloren gaan. De afgelopen nacht werd ik namelijk bezocht door een engel van de God aan wie ik toebehoor en die ik dien.

Hij zei: *“Wees niet bang, Paulus, je moet voor de keizer verschijnen, en daarom heeft God je in zijn goedheid het leven van alle opvarenden geschonken.”*

Houd dus moed, mannen, want ik stel vertrouwen in God en verwacht dat het zo zal gaan als me gezegd is. We zullen stranden op een of ander eiland.

Vriend 2

Het is al de veertiende nacht en we zijn nog steeds op drift in de Adriatische Zee. Toch vermoed ik wel dat we land naderen. Laten we het dieplood eens uitgooien. Ik peil twintig vadem. We gooien het lood nog eens uit. Nu peil ik vijftien vadem. We moeten oppassen dat we niet op een klip lopen. We werpen van de achtersteven vier ankers uit en laten we bidden dat het dag wordt.

Vriend 1

Laten we het schip verlaten en vluchten. We laten de sloep te water en zeggen dat we op deze manier de boegankers kunnen uitgooien.

Paulus

Ik zal de Centurio en de soldaten zeggen dat zij niet gered worden als de bemanning de sloep te water laat en van boord gaat.

Vriend 1

Kijk, die soldaten kappen de touwen van onze sloep en laten de sloep in zee vallen. Wat moeten we doen Paulus. We wachten nu al veertien dagen, zonder ook maar iets gegeten te hebben.

Paulus

De dag zal snel aanbreken, ga nu iets te eten, want dat zal bijdragen tot jullie redding. Niemand van jullie zal een haar worden gekrenkt. Kijk ik neem een stuk brood, breek het en zal het eten. En daarvoor dank ik God.

Vriend 2

Dat geeft ons moed, laten we ook eten. We zijn met 276 mensen aan boord. Laten we eerst zorgen dat iedereen genoeg te eten heeft. En als iedereen gegeten heeft, maken we het schip lichter door het graan overboord te gooien.

Vriend 1

Kijk het wordt licht. Daar is de kust, maar, ik herken die niet. Ik zie alleen een baai met een strand.

Laten we een poging doen om het schip daar op het strand aan de grond te zetten. We hijsen het voorzeil en houden aan voor de wind. Maak de ankers los en geef ze prijs aan de zee. En vergeet niet de riemen weg te halen, waarmee het dubbelroer vastzit.

Vriend 2

We zijn op een zandbank gestoten. Het schip loopt aan de grond. De boeg komt onbeweeglijk vast te zitten en door het geweld van de golven begint het achtersteven te breken.

Verteller

De soldaten vatten het plan op om de gevangenen te doden, zodat niemand zwemmend kan vluchten. Maar de Centurio, die wil dat Paulus in leven blijft, verijdelt hun plan. Hij geeft het bevel dat eerst degenen die kan zwemmen, overboord moet springen om aan land te gaan; daarna de anderen, op planken of stukken wrakhout. En zo komen allen behouden aan wal.

Vriend 1

We zijn veilig en wel aan land gekomen, en dit eiland heet Malta. De plaatselijke bevolking verwelkomt ons. Ze steken een vuur aan omdat het is gaan regenen en het koud is. Ze zijn buitengewoon vriendelijk.

Verteller

Paulus sprokkelt een grote bos dor hout en legt die op het vuur. Maar door de hitte komt er een gifslang uit het hout kruipen en bijt zich vast in de hand van Paulus. Toen de Maltezers het beest aan zijn hand zagen hangen, zeiden ze tegen elkaar: 'Die man is vast een moordenaar. Hij is aan de zee ontsnapt, maar Dikè wil niet dat hij blijft leven.'

Paulus

Jullie noemen mij een moordenaar. Kijk, ik schud de slang van mij af, in het vuur. Ik blijf volstrekt ongedeerd. Jullie verwachtten dat mijn hand gaat opzwellen of dat ik plotseling dood zal neervallen. Maar ook na geruime tijd mankeert mij nog steeds niets. En nu zeggen jullie dat ik een god ben.

Verteller

Niet ver hiervandaan ligt een landgoed, dat het eigendom is van de gouverneur van het eiland, een zekere Publius. Het geval wil dat de vader van Publius ernstig ziek op bed ligt, gekweld door koorts en buikloop. Paulus gaat naar hem toe, legt hem onder gebed de handen op en geneest hem. Daarna komen ook de andere zieken op het eiland naar Paulus toe en krijgen hun gezondheid terug.

Vriend 1

Publius die ons bij zich liet komen, heeft ons drie dagen lang bijzonder gastvrij onthaalt. De mensen hier overladen ons met eerbewijzen. En bij ons vertrek voorzien zij ons van alles wat we nodig hebben.

In gespreksvorm gezet door door Jeroen Uhl, Borculo, 2020